

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2389 van 8 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 1 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 juli 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 2 mei 2006 een eerste asielverzoek in. De asielaanvraag werd afgewezen op 16 januari 2007 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2. Verzoekende partij diende op 8 mei 2007 een tweede asielverzoek in. Op 15 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingneming van de asielaanvraag.

1.3. Verzoekende partij diende op 22 juni 2007 een derde asielverzoek in. Op 3 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingneming van de asielaanvraag. Deze beslissing, die op 3 juli 2007 werd betekend aan verzoekende partij, luidt als volgt:

“(....)

Overwegende dat de betrokkene op 2 mei 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 mei 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing ‘ontvankelijk’ nam voor de betrokkene maar op 17 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de betrokkene op 8 mei 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingneming werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2007. Overwegende dat de betrokkene op 22 juni 2007 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen om Afghanistan te verlaten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vernomen heeft dat de plaatselijke bevolking naar hem en zijn vader op zoek is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en deze desondanks definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 januari 2007. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie van zijn vader en zijn oom, dat deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron en niet over de betrokkene persoonlijk gaat. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17/01/2007 stelde dat ‘Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat er op dit ogenblik in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat’, dat de brief en de verklaringen die de betrokkene tijdens zijn derde asielaanvraag naar voren brengt, deze conclusie niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1.1. Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991). Zij betoogt dat zij op 22 juni 2007 een derde asielaanvraag indiende en een nota ter ondersteuning neerlegde, zodat er sprake is van “nieuwe elementen”. Zij wijst er voorts op dat deze elementen dateren van na het afsluiten van de eerste asielprocedure, zijnde de laatste procedure waarbij haar asielaanvraag werkelijk onderzocht werd. Tevens merkt zij op dat de verslechtering van de

situatie in Afghanistan blijkt uit een aantal verslagen, waarnaar in de nota verwezen wordt, en verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. 165.470, 1 december 2006).

2.1.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

2.1.3. Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht bekeken te worden. In deze roept verzoekende partij een schending in van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoekende partij kan, op basis van de duidelijke tekst van deze wetsbepaling, niet gevolgd worden in haar stelling dat bij het onderzoek om te bepalen of er al dan niet nieuwe gegevens werden aangevoerd enkel rekening mag gehouden worden met de asielaanvraag die inhoudelijk onderzocht werd. De wetgever heeft deze nuancering immers nergens voorzien en stelt uitdrukkelijk dat het bestuur moet verifiëren of de als nieuw aangebrachte gegevens al dan niet betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling “ze had kunnen aanbrengen”. Verzoekende partij diende op 8 mei 2007 een tweede asielaanvraag in en op 15 juni 2007 werd deze aanvraag afgewezen middels een beslissing houdende de weigering tot in overwegingneming van de asielaanvraag. Het “nieuwe karakter” van de aangebrachte gegevens dient bijgevolg gecontroleerd te worden in functie van de datum van het beëindigen van de tweede asielaanvraag. In de nota, die door de verzoekende partij werd neergelegd in het kader van de derde asielaanvraag, wordt verwezen naar een aantal verslagen. Geen van deze verslagen blijkt evenwel betrekking te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na 15 juni 2007. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat er geen nieuwe elementen, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, werden aangevoerd. De door verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad van State is niet dienstig, aangezien in het geciteerde arrest er

blijkbaar wel gegevens werden aangevoerd die dateerden van voor de laatste fase in de asielprocedure en dit in casu niet het geval is.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.